

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., v právní věci žalobce **R. H.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Švestákem, advokátem se sídlem v Šumperku, Starobranská 4, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 11. 9. 2012, č. j. 175/12-1101-804526, ve věci daně z příjmů fyzických osob,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 11. 9. 2012, č. j. 175/12-1101-804526, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8.808 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Pavla Švestáka, advokáta se sídlem v Šumperku, Starobranská 4.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 14. 11. 2012 se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě [jehož působnost přešla s účinností od 1. 1. 2013 podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, v platném znění na Odvolací finanční ředitelství, s nímž je nadále jednáno jako s žalovaným dle § 69 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.)] ze dne 11. 9. 2012, č. j. 175/12-1101-804526, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnuto Finančního úřadu v Šumperku (dále jen „správce daně“) ze dne 5. 4. 2011, č. j. 56493/11/398911803527, dodatečný platební výměr, tak, že dodatečně vyměřená daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 byla změněna z částky 231.135 Kč na částku 140.760 Kč.

Žalobce namítá, že v případě obchodního případu mezi ním a společností RAVS žalovaný neprovedl žalobcem navržené důkazy, ačkoli nejprve jej k návrhu důkazů vyzval, a postup žalovaného je tak v rozporu s ustanovením § 92 odst. 2 a § 93 odst. 1 daňového řádu. Žalobce označil subjekty, které byly uvedeny na úředním rozhodnutí vydaném stavebním odborem Magistrátu města Hradce Králové dne 2. 5. 2007, pod sp. zn. 38198/2007/ST1/Mus, a o nichž se domníval, že mohou mít v držení listinné důkazy, které by mohly objasnit okolnosti koupě materiálu od firmy RAVS s.r.o. Žalovaný však tyto důkazy neprovedl a zdůvodnil to tím, že pro prokázání nákupu předmětné haly není rozhodující, zda společnost RAVS s.r.o. měla tuto halu ve vlastnictví. Toto odůvodnění však žalobce pokládá za nelogické, neboť pokud společnost RAVS s.r.o. halu vlastnila, mohla ji i odprodat, a dle žalobce se tak jednalo o rozhodující důkazy. To, že materiál z této haly prokazatelně fyzicky existoval a byl žalobcem odprodán obchodní společnosti SAVE CZ s.r.o., bylo prokázáno svědeckou výpovědí P. A. Svědek J. V. dle žalobce potvrdil, že žalobce halu zaplatil v hotovosti. Žalovaným tvrzené rozpory ve výpovědích jednotlivých svědků dle žalobce nejsou a zejména ve vztahu k žalobci nemohou hrát žádnou rozhodující roli. Neprovedení těchto důkazů je dle žalobce v rozporu s povinností správce daně provést všechny navrhované důkazy, které mohou vést ke správnému stanovení daňové povinnosti, aniž by žalovaný předjímal výsledek důkazního řízení. Žalobce v souvislosti se svojí argumentací poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2007, č. j. 8 Afs 31/2005-98, a nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. II ÚS 703/06.

Co se týče obchodního případu mezi žalobcem a společností BONUS JACKPOT MORAVA s. r. o., žalobce namítá, že ve věci prošetření obchodní spolupráce žalobce se společností BONUS JACKPOT MORAVA s. r. o. žalovaný odkazuje na odpověď Finančního úřadu pro Prahu 1, který zjistil, že v účetnictví této společnosti jsou zahrnuty mj. i daňové doklady vystavené na žalobce s odpovídající hodnotou plnění. Pokud by se tedy tento obchodní případ neuskutečnil, tak by tato společnost neměla důvod vykazovat je ve svých daňových přiznáních. Žalobce se domnívá, že žalovaný nesprávně vyhodnotil důkazy, když nevzal v úvahu veškeré souvislosti, zejména to, že svědek B. H., v době předmětných obchodních případů jednatel společnosti BONUS JACKPOT MORAVA s.r.o., nepopřel tyto obchodní případy ani podpisy na fakturách - daňových dokladech a uskutečněná zdanitelná plnění zahrnula společnost do předepsané evidence a do přiznání k za období, kdy se také uskutečnila. Žalobce proto tvrdí, že žalovaný neprokázal, že tyto obchodní případy neproběhly. Co se týče rozporů a nepřesností, tyto se týkají organizačního

charakteru související s řízením společnosti BONUS JACKPOT MORAVA s.r.o., což nemůže být k tíži žalobce.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné a v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 14. 9. 2009 byla správcem daně zahájena daňová kontrola žalobce, jejímž předmětem byla daň z příjmů fyzických osob za rok 2007 a 2008.

V případě obchodního případu žalobce se společností RAVS, s.r.o. správce daně zjistil, že žalobce zahrnul do svých daňových výdajů částku 249.0000 Kč na základě přijaté faktury č. FV10811277 ze dne 31. 3. 2008 (nákup použité ocelové konstrukce) a částku 200.000 Kč a dle stvrzenky 103.450 Kč na základě faktury č. FV10811278 ze dne 31. 3. 2008 (nákup použité ocelové konstrukce) od společnosti RAVS s.r.o. K ověření skutečností uvedených na těchto dokladech bylo zasláno dožádání místně příslušnému finančnímu úřadu společnosti RAVS, s.r.o. Z odpovědi na dožádání bylo zjištěno, že nebylo možné ověřit skutečnosti týkající se plnění dle předmětných dokladů, jelikož daňový subjekt RAVS, s.r.o. se správcem daně nespolupracuje, je nekontaktní a jiné údaje nemá správce daně k dispozici. Vzhledem k těmto skutečnostem vznikly správci daně pochybnosti o správnosti, pravdivosti a průkaznosti předložených předmětných dokladů. Žalobce byl vyzván k průkazu skutečností týkajících se plnění dle předmětných dokladů – konkrétně kdy, kde, kým a za jakých okolností byla hala a profily demontovány, kdo a kdy zajišťoval dopravu, jaké konkrétní osoby se obchodního případu účastnily aj. Žalobce k dokladu č. FV10811278 uvedl, že se jednalo o nákup použité ocelové konstrukce v Hradci Králové, kontakt na společnost RAVS s.r.o. dostal od svého známého J. H., který mu dal číslo na jednatele společnosti RAVS s.r.o. V. Ch. (číslo již nemá). Dopravu si zajišťoval sám prostřednictvím M. H., a to do svého skladu v Šumperku. Kupní cenu zaplatil přímo majiteli, když zálohu 200.000 Kč uhradil hotovostním vkladem dne 20. 3. 2008 na účet společnosti RAVS s.r.o. a doplatek 103.450 Kč uhradil hotově rukám majitele. Zboží pak prodal V. D., L. O., společnosti Tobolák s.r.o., společnosti Krako – Welding s.r.o. a společnosti ČOB slévárna s.r.o. Jako důkazy navrhl výslech jednatele společnosti RAVS s.r.o., M. M. (přítomen při nakládání a vykládání), M. H. (řidič – svědek při nakládání, vykládání) a J. H. (ověření kontaktu na V. Ch.). V průběhu kontroly správce daně z předložených důkazních prostředků zjistil rozpory a nesrovnalosti týkající se oprávněnosti zahrnutí deklarovaných výdajů na nákup zboží (ocelové konstrukce) od dodavatele společnosti RAVS s.r.o. K dokladu č. FV10811277 žalobce uvedl, že zboží mu bylo jednatelem V. Ch. nabídnuto již při sjednání předešlého obchodu, jednalo se o menší halu, která nebyla demontována a kterou demontoval sám za pomoci svého zaměstnance M. M. Dopravu si zajišťoval z Hradce Králové odběratel žalobce společnost SAVE CZ s.r.o. Kupní cenu zaplatil osobně a hotově přímo majiteli V. Ch. dne 31. 3. 2008. Toto zboží bylo prodáno společnosti SAVE CZ s.r.o. Jako důkazy navrhl výslech jednatele společnosti RAVS s.r.o., výslech odběratele pana A. a pana V. Správce daně učinil dotaz na žalobce, jakým způsobem navrhuje provedení svědecké výpovědi jednatele společnosti RAVS s.r.o., neboť tento je pro místního správce daně nekontaktní. Žalobce uvedl, že se pokusí ho sehnat. Dále žalobce uvedl, že netrvá na výslechu svědků pana A. a pana V. Dne 6. 12. 2010 byl vyslechnut M. H. (r. nar. X), který potvrdil přepravu materiálu z Hradce Králové, o původu zboží mu nebylo nic známo, rovněž mu není známa společnost RAVS s.r.o. Rovněž byl vyslechnut jeho otec, tento pouze uvedl, že se jednalo o přepravu ocelových konstrukcí, avšak nebyly mu známy žádné podrobnosti o předmětu plnění, u přeprav konkrétně nebyl. Dne 16. 2.

2011 byl žalobce seznámen se zjištěním, že číslo účtu z předloženého výdajového pokladního dokladu je rozdílné od čísla účtu, které je uvedeno na dokladu č. FV10811278, když šetřením správce daně bylo zjištěno, že číslo účtu, na který byla uhrazena částka 200.000 Kč, není číslem účtu společnosti RAVS s.r.o., nýbrž fyzické osoby J. V. K tomuto žalobce uvedl, že toto číslo účtu mu bylo sděleno telefonicky, že na tento účet má vložit zbývající platbu. Jednatelé společnosti RAVS s.r.o. se mu doposud nepodařilo zastihnout. Správce daně ve zprávě o daňové kontrole dne 24. 3. 2011 uzavřel, že žalobce spolehlivě neprokázal, že se obchodní případ uskutečnil, zejména nebylo prokázáno, že zboží deklarované na fakturách bylo dodáno deklarovaným dodavatelem, tedy že žalobce neprokázal a nedoložil, že výdaj v celkové výši 465.000 Kč sloužil ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů k dosažení, zajištění a udržení příjmů a k ekonomické činnosti plátce DPH. Nato správce daně vydal výše uvedený dodatečný platební výměr.

Proti tomuto výměru podal žalobce dne 9. 5. 2011 odvolání, které odůvodnil tím, že správce daně neunesl důkazní břemeno, když neprokázal, že uvedené obchody neproběhly, v průběhu kontroly nikdo nepopřel existenci obchodu ani platby za zboží. Společnost RAVS s.r.o. byla a je existujícím subjektem, a to, že je nekontaktní nebo správně nevykazovala své daňové povinnosti, dle žalobce neznámá, že obchodní případy se neuskutečnily. Žalobce navrhl k důkazu demoliční výměr na halu, kterou zakoupil od firmy RAVS s.r.o. a výslech svědka P. A., jednatele firmy SAVE spol. s r.o., která přepravovala halu zakoupenou od společnosti RAVS s.r.o.

Formou dožádání byl navržený svědek vyslechnut, když tento uvedl, že od žalobce zakoupil ocelovou konstrukci, kde část žalobce dodal vlastní dopravou, část odvezl svědek svojí dopravou a následně tuto konstrukci použil pro výstavbu jiné haly. Správce daně vyžádal opis rozhodnutí o odstranění předmětné stavby, Magistrát města Hradce Králové mu sdělil, že vlastníkem stavby byl Magistrát města Hradce Králové, není z tohoto sdělení zřejmá jakákoli spojitost se společností RAVS s.r.o. Svědek J. V. k věci uvedl, že žalobce zná tak, že přes jeho bazar prodával auto, to je vše, jinak se žalobcem neobchodoval. K předmětné platbě 200.000 Kč, které na jeho účet vložil žalobce, uvedl, že žalobce kupoval nějakou halu, a protože ho znal nějak blíž, tak se domluvili (žalobce mu telefonoval, že má obchod z Hradce, že přijede někdo z Hradce a jestli by ty peníze nepředal tady v Brně), žalobce vložil peníze na jeho účet a on prostředky předal majiteli haly, neví, jestli se jednalo o zálohu, neví, kolik hala stála, prostředky předal tomu, s kým byl žalobce ve spojení, jméno si nepamatuje, doklad o převzetí částky předal žalobci, sám žádný doklad nemá. K otázce, zda zná společnost RAVS s.r.o. nebo někoho z této společnosti, uvedl, že mu to nic neříká. Dále uvedl, že má spřátelený autobazar v Hradci Králové, kde je jednatel p. K., k otázce, zda tyto prostředky nesouvisely s halou v Hradci a osobou pana K., uvedl, že je to možné, jméno Ch. mu nic neříkalo. Žalobce byl tázán správcem daně k rozporům mezi jeho tvrzeními a výpovědí svědka J. V., k tomu žalobce uvedl, že kolem autobazaru se motalo víc lidí, nevzpomíná si už, kdo mu to sdělil, autobazar v Hradci Králové byl ekonomicky propojen s autobazarem v Brně, v němž figuroval J. V., figuroval tam i pan K., který mu předal klíče od haly v Hradci Králové, panem H. mu bylo sděleno, že je na prodej hala v autobazaru v Hradci Králové a nabídl mu ji, neví, jestli to bylo telefonicky nebo osobně. Dále k otázce správce, proč, pokud se jeho výpověď zakládá na pravdě, nepožadoval po jemu téměř neznámém člověku doložení, že značnou finanční hotovost předal skutečnému adresátovi, žalobce uvedl, že od této firmy koupil auto, znal se dobře s panem H., nevěděl, že to je číslo účtu pana V., proto tam peníze poslal a víc nezjišťoval. K otázce správce daně, proč vybral jako prostředníka člověka z Brna, když hala byla v Hradci Králové, žalobce je ze Šumperka a společnost RAVS s.r.o. je z Prahy,

žalobce odpověděl, že nevěděl, že firma má aktivity v Praze, peníze poslal na účet, který mu byl sdělen. Žalobce k důkazu navrhl výslech svědka R. K., a to ve věci demontáže haly v Hradci Králové v areálu autobazaru, kterou žalobce koupil od společnosti RAVS s.r.o. Tento svědek uvedl, že žalobce blíže nezná, do styku s ním přišel jako se zástupcem společnosti, která v areálu v Hradci Králové rozdělávala halu. Společnost RAVS s.r.o. nezná, ani jejího jednatele, nejsou mu známy žádné okolnosti spolupráce mezi žalobcem a touto společností, ani okolnosti úhrady peněžních prostředků. K tvrzení žalobce, že tento svědek mu předával klíč k hale, svědek uvedl, že mu sice klíč předával, ale ne od haly, ale od areálu, který měl v té době v pronájmu, neví, kdo byl původním majitelem haly. Dále správce daně vyslechl J. H., který uvedl, že žalobce zná, zprostředkovává pro něj obchodní transakce. Společnost RAVS s.r.o. nezná, jméno V. Ch. mu nic neříká, možná ho znal před deseti lety, ale už si nepamatuje, nemá žádné informace o obchodní spolupráci žalobce se společností RAVS s.r.o. Neví, od koho žalobce kupoval halu v Hradci Králové. Svědek pouze předal žalobci kontakt na pana K., což je jeho kamarád, který měl v pronájmu plochu, kde měl autobazar, z důvodu zrušení nájemní smlouvy se musel vystěhovat a rozprodával zbytky, jedním z pozůstatků byla ocelová hala. Svědek kontaktoval žalobce, jestli má o ni zájem, a žalobce se pak už domlouval přímo s majitelem haly. Jak probíhala úhrada této haly, svědek nevěděl. Správce daně se znovu pokusil kontaktovat V. Ch., tento zůstal nekontaktním. Žalobce byl znovu seznámen s hodnocením důkazů zjištěných na základě doplnění odvolacího řízení a navrhl vyzvat účastníky stavebního řízení, a to Statutární město Hradec Králové, příp. zastupující společnost ATOL, a.s., nebo společnost M-PRO REAL s.r.o. k předložení listin souvisejících s odstraněním stavby D1 – hala, a to z důvodu, že u prodeje objektů určených k demolici fungoval systém překupníků, tzn., že z těchto listin by dle žalobce bylo možné zjistit, že posledním kupujícím v případném řetězci byla společnost RAVS s.r.o.

Žalovaný dne 11. 9. 2012 vydal výše uvedené rozhodnutí, které v případě obchodního případu žalobce se společností RAVS s.r.o. odůvodnil tak, že z provedeného důkazního řízení je zřejmé, že žalobce nesplnil své důkazní břemeno, jak byl povinován dle ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu, a to na základě těchto skutečností: tvrzení žalobce, že kontakt na společnost RAVS s.r.o. obdržel od J. H., který mu měl dát číslo na jednatele společnosti RAVS s.r.o. V. Ch., je v rozporu s výpovědí J. H., ve které tento svědek uvedl, že společnost RAVS s.r.o. nezná, jméno V. Ch. mu nic neříká, nemá žádné informace o obchodní spolupráci žalobce se společností RAVS s.r.o., protože tuto společnost nezná a neví, od koho žalobce kupoval halu v Hradci Králové, kontakt žalobci dávala na pana K. a pana B., kteří se starali o autobazar. Svědek R. K. pak případný „kontakt“ na společnost RAVS s.r.o. rovněž popřel, uvedl, že společnost RAVS s.r.o. nezná, nevěděl, od koho žalobce zakoupil předmětnou halu ani za kolik peněz, ani mu nebyli známy okolnosti úhrady peněžních prostředků. Tvrzení žalobce, že J. H. byl přítomen u hotovostních plateb, je v rozporu s výpovědí svědka J. H., který při výslechu uvedl, že u transakce nebyl, pouze předával kontakt. Žalobcem navržený svědci M. H., P. A. potvrdili přepravu ocelové konstrukce, ale nikdo z nich společnost RAVS s.r.o. nezná. Tyto výpovědi nelze vzít za průkaz skutečnosti, že plnění dle předmětných dokladů bylo nakoupeno (uskutečněno vůči žalobci) společností RAVS s.r.o. Tvrzení žalobce, že kupní cenu zaplatil přímo majiteli, když zálohu 200.000 Kč uhradil dne 20. 3. 2008 hotovostním vkladem na účet společnosti RAVS s.r.o. je v rozporu zjištěními správce daně, který zjistil, že číslo účtu z předloženého dokladu a číslo účtu, na který byla tato částka uhrazena, jsou rozdílná a že tato částka byla uhrazena na účet J. V. K tomu žalobce uvedl, že platbu faktury za zboží od společnosti RAVS s.r.o. na účet J. V. provedl na základě telefonického sdělení, kam má peníze zaslat. Oproti tomu svědek J. V.

uvedl, že žalobce mu telefonoval, že má obchod z Hradce, že přijede někdo z Hradce a jestli by ty peníze nepředal tady v Brně, tak se domluvili, žalobce vložil peníze na jeho účet a svědek předal prostředky majiteli haly, peněžní prostředky byly poskytnuty tomu, s kým byl žalobce ve spojení (jméno si nepamatuje), a doklad o převzetí předal žalobci. S touto výpovědí, že žalobce měl nejdříve kontaktovat J. V. a domlouvat se s ním, je pak v rozporu další tvrzení žalobce, že nevěděl, že to je číslo účtu pana V., proto tam peníze poslal a nic nezjišťoval. Na základě těchto rozporů mezi tvrzeními žalobce a výpovědí svědka, žalovaný konstatoval, že žalobce neprokázal svá tvrzení v dané věci, a sice že předmětná částka byla uhrazena společnosti RAVS s.r.o. a dále k tomu žalovaný uvedl, že okolnosti této úhrady, byly vyhodnoceny jako nestandardní a zpochybňující tvrzení žalobce dané věci. Navržené důkazní prostředky, a sice předložení listin případných dodavatelů společnosti RAVS s.r.o. nebyly žalovaným akceptovány, a to z důvodu, že pro prokázání nákupu předmětné haly žalobcem není rozhodující, zda společnost RAVS s.r.o. měla tuto halu ve vlastnictví. Případné zjištění, že zboží bylo někým dodáno společností RAVS s.r.o., nedokládá při zjištěných pochybnostech správce daně, že toto zboží bylo skutečně dodáno touto společností žalobci.

V případě obchodního případu žalobce se společností BONUS JACKPOT MORAVA s.r.o. správce daně zjistil, že žalobce zahrnul do svých daňových výdajů částku v celkové výši 686.000 Kč (faktura č. 20080096 ze dne 9. 12. 2008 a č. 20080082 ze dne 10. 9. 2008). K ověření skutečností uvedených na těchto dokladech bylo zasláno dožádání místně příslušnému finančnímu úřadu společnosti BONUS JACKPOT MORAVA s.r.o. Z odpovědi na dožádání ze dne 5. 2. 2010 bylo zjištěno, že dožadáným správcem daně Finančním úřadem pro Prahu 1 byl předvolán bývalý jednatel společnosti BONUS JACKPOT MORAVA s.r.o. B. H., který předložil evidenci uskutečněných zdanitelných plnění za zdaňovací období 1. čtvrtletí až 4. čtvrtletí 2008. V předaných evidencích uskutečněných zdanitelných plnění jsou zahrnuty faktury vystavené na daňový subjekt žalobce: ve 3. čtvrtletí: č. 20080007 v částce základ daně 462.000 Kč, daň 87.780 Kč a ve 4. čtvrtletí 2008 č. 20080021 v částce základ daně 224.000 Kč, daň 42.560 Kč. Příslušný správce daně dále uvedl, že tyto údaje odpovídají příslušným řádkům daňových přiznání podaných na Finanční úřad pro Prahu 1. Pan H. správci daně sdělil, že veškeré účetnictví předal novému jednateli a že obchody za období, kdy byl jednatelem, vyřizoval pan H.. Dne 5. 5. 2010 správce daně vyslechl M. H., který mj. uvedl, že se žalobcem obchodoval, dodával mu nějakou halu, dával mu nějaké chlapy na demontáž, měl pocit, že se mu nějaká hala prodávala, na detaily si nevzpomínal, už to bylo dávno, někdy v roce 2007 nebo 2008. Dne 24. 5. 2010 byl žalobce vyzván k odstranění pochybností o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti předložených dokladů a údajů v nich uvedených podle § 16 a § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Správce daně žalobci sdělil, že tyto pochybnosti má vzhledem ke skutečnosti, že nebylo možno ověřit původ zboží, jak vyplývá z dožádání správce daně u společnosti BONUS JACKPOT MORAVA s.r.o. a na základě provedené svědecké výpovědi jednatele společnosti, a v souvislosti s tímto jej vyzval, aby tyto pochybnosti odstranil, zejména doložil kupní smlouvu na zboží, upřesnil, kdy, kde, kým a za jakých okolností byla konstrukce a střešní plechy demontovány, případně aby doložil dodavatelské faktury na tyto práce, dále doložil, kdo a kdy zajišťoval dopravu z místa demontáže a na místo montáže, komu bylo zboží dodáno a kam, kdo zajišťoval montáž stavby, komu bylo zboží fakturováno. Dále aby doložil, komu konkrétně uvedené částky v hotovosti hradil, kdy a kde, aby doložil veškeré doklady a písemnosti vztahující se k uvedené akci, skladové karty zboží, pokud bylo přijato na sklad, a aby doložil, jaké konkrétní osoby se obchodního případu účastnily a jaké

osoby se účastnily montáže, demontáže apod. a tím odstranil pochybnosti správce daně. K tomuto se žalobce vyjádřil dne 13. 7. 2010 a navrhl správci daně důkazy k odstranění pochybností. Správce daně provedl opětovný výslech svědka M. H., M. M., bývalého zaměstnance žalobce, B. H., následně správce daně opětovně žalobce seznámil s dosavadním hodnocením provedených důkazních prostředků.

Správce daně ve zprávě o daňové kontrole uzavřel, že žalobce nedoložil a neprokázal oprávněnost (legalitu) zahrnutí výdajů z předmětných faktur v celkové výši 686.000 Kč do výdajů dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, zejména nebylo prokázáno, že zboží a služby deklarované na fakturách byly dodány deklarovaným dodavatelem. Dále správce daně zjistil z provedených svědeckých výpovědí a předložených důkazních prostředků rozpory a nesrovnalosti. Žalobce byl s hodnocením seznámen dne 16. 2. 2011, ve vyjádření se k uvedeným nesrovnalostem a pochybnostem nijak nevyjádřil, neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti a neodstranil pochybnosti správce daně. Správce daně tedy konstatoval, že žalobce spolehlivě neprokázal, že se obchodní případy uskutečnily, tzn., neodstranil pochybnosti o správnosti a úplnosti vykázaného základu daně, neprokázal a nedoložil, že výdaje v celkové výši 686.000 Kč sloužily ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů k dosažení, zajištění a udržení příjmů. Nato správce daně vydal dne 5. 4. 2011 výše uvedený dodatečný platební výměr.

Proti tomuto výměru podal žalobce dne 9. 5. 2011 odvolání, které odůvodnil tím, že správce daně neunesl důkazní břemeno, když neprokázal, že uvedené obchody neproběhly, subjekt, který dodávky uskutečnil, nepopřel, že se uskutečnily, ani nepopřel, že za tyto dodávky dostal zaplacen, v průběhu kontroly se neprokázalo, že by uvedené zboží pocházelo z nelegální činnosti, dodané zboží bylo žalobcem prodáno. To, že si svědek H. skutečnosti přesně nepamatoval, nemůže dle žalobce zneplatnit realizovaný obchod.

Žalovaný dne 11. 9. 2012 vydal žalobou napadené rozhodnutí, které v případě obchodního případu žalobce se společností BONUS JACKPOT MORAVA s.r.o. odůvodnil tak, že důkazními prostředky nebylo prokázáno, že se obchodní transakce uskutečnila deklarovaným způsobem, že dodavatelem předmětných plnění byla společnost BONUS JACKPOT MORAVA, s.r.o. a této bylo také za zboží zaplacen. Žalovaný souhlasil se závěrem správce daně, který předmětné výdaje vyloučil z celkových daňových výdajů z důvodu neprokázání jejich daňové oprávněnosti. Žalobce tak dle žalovaného nedostál své povinnosti dané ustanovením § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu. Po celkovém zhodnocení důkazů dle ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu a ustanovení § 92 odst. 7 daňového řádu žalovaný dospěl k závěru, že žalobce tím, že neprokázal, zda a komu bylo předmětné plnění zaplacen, neprokázal, že předmětné výdaje sloužily k dosažení, zajištění či udržení zdanitelných příjmů. Žalovaný uzavřel, že jednatel společnosti BONUS JACKPOT MORAVA s.r.o. pan H. uskutečnění plnění dle dokladu nepotvrdil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná pro porušení ustanovení o řízení před správním orgánem v oblasti dokazování dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. v případě obchodního případu mezi žalobcem a společností BONUS JACKPOT MORAVA s.r.o.

Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2011 (dále jen „daňový řád“), správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

Podle ustanovení § 92 odst. 1 daňového řádu dokazování provádí příslušný správce daně nebo jím dožádaný správce daně. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.

Podle ustanovení § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, plní povinnosti podle § 82 a dále je povinen předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení.

Podle ustanovení § 89 odst. 1 daňového řádu má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.

Podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny. Pokud poplatník účtuje v souladu se zvláštním právním předpisem některé účetní operace kompenzovaně, posuzují se náklady, jejichž uznatelnost je limitována výší příjmů s nimi souvisejících, obdobně jako by byly účtovány odděleně náklady a výnosy.

Co se týče obchodního případu mezi žalobcem a společností RAVS s.r.o., k tomu krajský soud uvádí, že žalovaný stejně jako správce daně není vázán důkazními návrhy žalobce, není povinen je provést všechny, pokud má za to, že skutkový stav pro správné zjištění a stanovení daně byl zjištěn co nejúplněji. Správní orgán je v souladu s ustanovením § 8 odst. 1 daňového řádu, povinen hodnotit každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a takovýto myšlenkový postup by měl být písemně zachycen v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud předně považuje za důležité zdůraznit, že v tomto případě bylo dokazování provedeno velice podrobně, správce daně reflektoval velké množství žalobcem navržených důkazů, s jejichž hodnocením se následně v odůvodnění rozhodnutí řádně vypořádal. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že provedení dalších žalobcem navržených důkazů, a sice listinami předloženými případnými dodavateli společnosti RAVS s.r.o. ke skutečnostem, ke kterým je žalobce navrhoval, by na závěrech žalovaného a správce daně, tedy že žalobce neprokázal faktické uskutečnění zdanitelných plnění, nemohly nic změnit, což žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Je nepochybné, že těmito listinami by nemohla být odstraněna pochybnost, k jejímuž odstranění správce daně žalobce vyzval, a to konkrétně kdy, kde, kým a za jakých okolností byla hala a profily

demontovány, kdo a kdy zajišťoval dopravu, jaké konkrétní osoby se obchodního případu se společností RAVS s.r.o. účastnily, zda byly předmětné doklady skutečně vystaveny společností RAVS s.r.o.

Nárok na uplatnění výdajů vynaložených na dosažení, zajištění a udržení příjmů podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů nemůže být uznán, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo právě tak, jak je v dokladech uvedeno. Žalobce namítá, že chtěl navrženými listinnými důkazy jiných subjektů objasnit okolnosti koupě materiálu od společnosti RAVS s.r.o. Žalovaný ve svém rozhodnutí neprovedení těchto navržených důkazů odůvodnil tím, že tyto nemohou prokázat, zda plnění dle předmětných dokladů bylo vůči žalobci uskutečněno společností RAVS s.r.o. Případné zjištění, že zboží bylo někým dodáno společnosti RAVS s.r.o., nedokládá při zjištěných pochybnostech správce daně, že toto zboží bylo skutečně dodáno touto společností žalobci. S touto úvahou žalovaného se krajský soud ztotožňuje. Krajský soud rovněž považuje za zcela legitimní velice podrobnou úvahu žalovaného obsaženou v odůvodnění jeho rozhodnutí týkající se rozporů v tvrzeních žalobce na straně jedné a výpovědích jednotlivých svědků na straně druhé.

Žádné jiné důkazy než výše uvedené žalobce nenavrl a soud považuje závěr učiněný žalovaným, tedy že žalobce v tomto případě neunesl důkazní břemeno, neboť neprokázal, že předmětnou ocelovou konstrukci nakoupil od deklarovaného dodavatele společnosti RAVS, s.r.o., a komu bylo za předmětné plnění zapláceno, za správný.

Podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „ZSDP“), při rozhodování hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo.

Podle ustanovení § 31 odst. 4 ZSDP, jako důkazních prostředků lze užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Jde zejména o různá podání daňových subjektů (příznání, hlášení, odpovědi na výzvy správce daně apod.), o svědecké výpovědi a znalecké posudky, veřejné listiny, zprávy o daňových kontrolách, protokoly a úřední záznamy o místním šetření a ohledání, povinné záznamy vedené daňovými subjekty a doklady k nim apod. Pokud ohledání nebylo možno provést v rámci místního šetření nebo daňové kontroly, provede se u správce daně. Jednotlivé skutečnosti rozhodné pro daňové řízení se prokazují v rámci důkazního řízení. Provedené důkazní řízení pak osvědčí, které z předložených důkazních prostředků se staly skutečně důkazem.

Podle ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem.

Podle ustanovení § 31 odst. 9 ZSDP daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v příznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Podle ustanovení § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu, daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, plní povinnosti podle § 82 a dále je povinen předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení.

Podle ustanovení § 92 odst. 1 daňového řádu dokazování provádí příslušný správce daně nebo jím dožádaný správce daně. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle odst. 5 písm. c) tohoto ustanovení správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

Žalobní námitka žalobce se týká způsobu, jakým žalovaný, resp. správce daně, hodnotili důkazy, které měli v dané věci k dispozici, výsledků tohoto hodnocení a jejich skutkových závěrů. Žalovaný ve svém rozhodnutí zdůraznil, že žalobce důkazními prostředky neprokázal, že se obchodní transakce uskutečnila deklarovaným způsobem, že dodavatelem předmětných plnění byla společnost BONUS JACKPOT MORAVA s.r.o. a této bylo také za zboží zaplacené. Otázkou rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně se ve své rozhodovací praxi opakovaně zabývaly Nejvyšší správní soud i Ústavní soud. Odkázat lze např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, sp. zn. 2 Afs 24/2007, v němž Nejvyšší správní soud dospěl mj. k závěru, že daňový subjekt plní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně předestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže [§ 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků], že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné.

Krajský soud uzavírá, že v posuzované věci žalobce primárně splnil svou důkazní povinnost vyplývající z ustanovení § 31 odst. 9 ZSDP, resp. ustanovení § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu, ohledně tvrzení týkající se vzniku výdajů za nákup použitých střešních plechů, resp. ocelové konstrukce, předložením daňového přiznání a výdejních dokladů. Správce daně k ověření skutečností uvedených na těchto dokladech zaslal dožádání místně příslušnému finančnímu úřadu společnosti BONUS JACKPOT MORAVA s.r.o., přičemž bylo zjištěno, že v předaných evidencích uskutečněných zdanitelných plnění tohoto subjektu jsou zahrnuty faktury vystavené na daňový subjekt žalobce: ve 3. čtvrtletí: č. 20080007 v částce základ daně 462.000 Kč, daň 87.780 Kč a ve 4. čtvrtletí 2008 č. 20080021 v částce základ daně 224.000 Kč, daň 42.560 Kč. Příslušný správce daně dále uvedl, že tyto údaje odpovídají příslušným řádkům daňových přiznání podaných společností BONUS JACKPOT MORAVA s.r.o. Žalovaný, aniž by se vyjádřil k tomu, na základě jakých skutečností došlo ke vzniku pochybností o účetnictví daňového subjektu, přistoupil k výsledku svědka M. H., a tato zjištění vyhodnotil tak, že má pochybnosti o původu zboží, a vyzval žalobce k odstranění těchto pochybností. Takovýto postup je však v rozporu s ustanovením § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP, resp. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, dle kterého správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

Lze proto uzavřít, že neidentifikoval-li správce daně (a stejně tak žalovaný) konkrétní skutečnosti, na jejichž základě dospěl k závěru o neuskutečnění předmětného obchodu, neunesl prozatím své důkazní břemeno vyplývající z § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP a na žalobce naopak důkazní břemeno ohledně dle § 31 odst.

9 ZSDP zpět vůbec nepřešlo. Žalovaný tak nesprávnou aplikací ustanovení daňového řádu o přechodu důkazního břemene zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na správnost jeho rozhodnutí.

Krajský soud proto zrušil napadené rozhodnutí pro porušení ustanovení o řízení před správním orgánem v oblasti dokazování dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a vrací věci správnímu orgánu k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek		3.000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
α) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 2.100 Kč bez DPH / / úkon při těchto úkonech právní služby poskytnutých do 31. 12. 2012	§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění do r. 2012	4.200 Kč
1) příprava a převzetí věci		
2) sepis žaloby		
β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč bez DPH / / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
γ) DPH 21% z částek uvedených pod písm.α) – β)		1.008 Kč
<i>Celkem</i>		<i>8.808 Kč</i>

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který žalobkyni v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

V Ostravě dne 11. září 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu